

Drahá π

lidé z dobříšské farnosti si pro zábavu pořídili dva nové kněze. Takže si zase užívají spoustu legrace a tím nakazili i myši. Oba kněží umí spoustu skvělých triků, kterými baví své okolí. Ten větší, kterého lidé přezdívali Karel, se na příklad umí skvěle schovávat. Ze začátku ho dokonce někteří lidé podezřivali, že vůbec neexistuje a je to pouze fiktivní osoba, mající za úkol vytvářet iluzi bohaté dostupnosti duchovních služeb. Vždy, když takový trik předvádí, tak u toho říká spoustu cizích zaklínadel jako „rožnout“ nebo „lavica“.. Další kněz se nazývá Petr. Ten si dal za cíl rozplést složité příbuzenské vztahy všech lidí, se kterými se na Dobříši a v okolí setkává. Lidem takový bláznivý úkol připadá veselý. Ve své činnosti byl tak důsledný, že se rozhodl navštívit veškerý program pořádaný dobříšským společenstvím. Potom onemocněl.

Doufám, že lidé své nové kněze aspoň pořádně krmí, jinak můžou mít brzo po legraci.

Tvoje jako blecha šťastná dobříšská kostelní myš Šedivka

Jeden dárek navíc – Un regalo más

V době adventní se všem lidem dobré vůle nabízí možnost podpořit chudé děti z misijní stanice v městečku Ventanas v jižním Ekvádoru.

Zde totiž misionář P. Jan Koczy SVD před šesti lety postavil nejprve kostel a pak jídelnu s centrem volného času pro místní děti, které často pocházejí z početných rodin.

Pomoc spočívá v zakoupení papírového andělíčka se jménem konkrétního dítěte, kterému se rozhodnete přispět. Andělíčci jsou trojího druhu: zdravotní péče na měsíc za 54,- Kč (3 USD), školné na měsíc za 90,- Kč (5 USD) a jídlo na týden za 117,- Kč (6,5 USD). Jde se tedy o obdobu známé Adopce na dálku.

Prodej andělíčků by probíhal po bohoslužbách 4. neděle adventní.

P. Jan Koczy a děti z Ventanas vám děkují za pomoc.

P. Pavel Budský

Redakce dodává jistě milou zprávu, že o 4. neděli adventní přijede k nám s andělíčky osobně Světluška !

Redakční rada Tomáše: P. Petr Blecha OCD, Michal Klimt, Helena Kylarová, Dr. Josef Musil (šéfredaktor), P. Karel Satoria, Dr. Klára Sochorová, Jana Svobodová, Vladimír Šafář, Ing. Bára Šafářová, Bc. Jana Šigutová.

Tomáš a Tomík na webu (barevně): <http://www.farnostdobris.cz/>

Tomáš

Číslo 100

Advent 2011

OBČASNÍK DOBŘÍŠSKÉ FARNOSTI

Korespondenční rozhovor 1

Na otázky Vladimíra Šafáře odpovídá P. Karel Satoria

Můžeš nejprve, otče Karle, odpovědět na dotaz, proč k nám přišli dva kněží, když je jich v republice tak málo?

Arcibiskup Duka respektoval moje částečné angažmá v Telči, kde je otevřena pobočka Masarykovy univerzity, a kde mám částečný pedagogický úvazek. Souhlasil s tím, že otec Petr zajistí v mé nepřítomnosti duchovní správu.

Co podstatného ses v dětství naučil od rodičů?

Velmi záhy jsem doma odpozoval, že jsou hodnoty, se kterými nelze obchodovat.

Co bylo nejdůležitějším impulzem pro rozhodnutí stát se knězem?

Když jsem maturoval, začala u nás normalizace. Šlo o potlačení svobod, především svobody projevu, shromažďování a sdružování, které ze života lidí v naší zemi po roce 1948 úplně zmizely, a do kterých se lidé znovu rychle zamilovali během pár svobodných měsíců po Pražském jaru 1968. Takzvanou normalizací se komunistická strana snažila vytlouci nám tu vzpomínku z hlavy. Církev jsem v době svého rozhodování vnímal jako jediné prostředí, kde se veřejně mluvilo svobodným jazykem, kde obrana svobody ducha byla nedílnou součástí církevní nauky. Myslím, že to tehdy rozhodlo.

Kdo byl nebo je pro Tebe kněžským vzorem?

Jistě moji budoucí službu hodně poznamenal P. Metoděj Kotík, který k nám do Křižanova přišel, když mi bylo čtrnáct. Dokázal podchytit moji ne bezproblémovou generaci kluků. P. Kotík byl budovatel a my jsme vlastně několik let strávili na jeho stavbách. Vydělali jsme si, byli jsme spolu a pan farář s námi jednal jako s chlapama, a to nám imponovalo. Nikdo z nás nebyl jeho ministrantem, ale byl nám hodně blízký a vztah k němu nám pomohl „udejchat“ duchovní krizi vzdorovitého věku. Pan farář také při různých příležitostech, zvláště o poutích, zval z blízkého Moravce staré kněze. I to se mi moc líbilo. Mezi nimi byli i „zajatci režimů“, např. bývalý provinciál jezuitů Šilhan, provinciál dominikánů Svatoš, objevil se i Heřman Tyl a želivský opat Tajovský. Věděl jsem o jejich minulosti, o létech tvrdých kriminálů a týrání, a fascinovalo mne, jak jsou po tom všem veselí, nezkracení a plní chuti ke službě.

Jak na Tebe působí současný papež?

Jeden kartuziánský převor mi kdysi dal nějaké peníze, abych si mohl koupit pořádnou teologii, jak řekl. Pořádná teologie pro něj byla teologie Ratzingerova. Kupodivu jsem si dal poradit a zvláště během mých klášterních let v Sept-Fons jsem se mohl seznámit s mnoha jeho věcmi. Moc mne zaujal a zvláště za jeho práce z doby, kdy měl víc času a energie, nepřestávám děkovat.

Viděl jsem také incident při papežské bohoslužbě u sv. Petra v Římě, kde nějaká obdivovatelka neovládla své city a vrhla se v průvodu na Svatého otce. Zásah bodyguarda byl bleskový, nicméně papež šel pod jeho váhou k zemi. Hluboký dojem na mne udělalo to, jak během chvilky Svatý otec pokračoval jakoby nic...Myslím, že ho to charakterizuje: „Malé věci řešte ruky mávnutím...“

Co může udělat věřící člověk pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí?

Povzbuzení. To spatřuji jako hodně nosné. To povzbuzení, které v nás někdy přetrvá jako ovoce setkání s někým, kdo umí Život. Jsou lidé, kteří mne svou prostou existencí, nevtíravým laskavým zájmem povzbudí k velkorysosti, jednoduchosti života, k chuti žít. Člověk si tehdy uvědomí, že u nich jde „jen“ o rozvinutí něčeho, co přece ve mně také nějak je, jenže slabé, podřimující, bez síly.. Přesto ale je! Povzbudit a mít rád je totéž.

Kde Tě nejvíc tlačí bota a na co se nejvíc těšíš?

Těším se na každý den a hodinu života a mrzí mne, že v tom neumím být důsledný.

SF

Víkendová duchovní obnova mládeže v Mníšku pod Brdy

Podzimní „duchovko“ vedené otcem Petrem se neslo v duchu biblické výzvy „Vydej se na cestu,“ které uposlechly takové morální autority jako Abraham či Panna Maria.

Přitom se toto Boží pobídnutí netýká pouze světců, ale konkrétně se dotýká i našich životů. Můžeme si je vztáhnout na každý jednotlivý den, který zrovna prožíváme.- „Vydej se dnes na cestu s Pánem“, jinými slovy, nebuď nečinný, neboj se změny, ale odvaž se vyjít z bezpečí své pohodlné ulity, a měj oči otevřené pro cestu, jíž ti ukazuje Bůh.

Takové vydání se na cestu nemusí být na první pohled nic radikálního – jde především o opuštění starých zajetých kolejí vstříc dobrodružství dnešního dne, pro něž odkládáme svoji lhostejnost vůči věcem, které bychom měli dělat, ale které zanedbáváme nebo úplně přehlízíme.

Zlatým hřebem obnovy byl film Misie, který je dalším podobenstvím na téma vydání se na cestu, pro současného člověka však možná bližším, než je například příběh Abrahamův. Děj Misie sleduje především osudy dvou jezuitů, kteří se rozhodli v péči o druhé zapomínat na sebe a paradoxně – jak je to s opravdovou vírou pokaždé – tak sami sebe s vděčností nalézají. Jejich cesta je cestou odvahy a otevření se Boží lásce, jež je proměňuje v muže, které bychom (kdyby skutečně žili) bez zaváhání označili za svaté. A to i přesto, že si jeden z nich při řešení dile-

Co se děje v ČR

Římská církev je katolická, tedy celosvětová. Skládá se ovšem z místních církví, takže je dobré se občas také zajímat o to, co se děje u nás doma.

Křesťanská akademie mladých v ČR dostala od americké nadace Maclellan Foundation finance na průzkum religiozity mezi středoškolačky v České republice a na Slovensku. Sběr dat provedla firma FOCUS pod záštitou ministra školství a ve spolupráci se Sociologickým ústavem Akademie věd ČR zjara 2011 na více než 150 školách v ČR a ve 30 na Slovensku. Celkem se kvalitně provedeného průzkumu účastnilo přes 8 000 respondentů.

Výsledky pro Českou republiku jsou následující:

- 58% mladých Čechů věří, že existuje něco více než jen materiální svět
- 11% mladých Čechů věří, že Bůh existuje a zajímají se o něj aktivně
- 39% mladých Čechů si myslí, že Bůh neexistuje, nebo je jeho existence nezajímavá
- 43% mladých Čechů tvrdí, že „něco nad námi je“, ale neví, jak to nazvat
- 21% Čechů věří, že Ježíš Kristus byl Boží syn a spasitel světa; 12% Čechů je naopak přesvědčeno, že Kristus je mýtickou postavou a nikdy nežil, a 23% Čechů říká, že o tom nepřemýšleli a je jim to jedno
- jen 9% Čechů považuje církev za důvěryhodnou instituci
- 23% mladých Čechů se domnívá, že se věřícím v církvi vymývají mozky a je omezoována jejich osobní svoboda

„Potvrdilo se, že v Česku je velmi rozšířená víra ‚v něco‘ a že pohled na Čechy jako ateisty je dost nepřesný. Lidé, kteří nevěří v existenci nadpřirozena a nemateriálního, jsou v menšině,“ řekla socioložka Dana Hamplová z Univerzity Karlovy v Praze, která výsledky průzkumu analyzovala.

Religiozita na Slovensku je obecně vyšší než v Čechách, ale základní rysy, např. rozšířená víra v „něco nad námi“, nedůvěra a kritičnost k církvím jsou v zásadě shodné.

Myslím, že nelze přehlédnout právě pohled na církev: Je možné pohodlně říci, že to média předkládají takový obraz; ale bylo v nedávné minulosti – a možná i dnes – vždy vystupování církevních představitelů v médiích přesvědčivě jiné? A hlavně: Neznamená toto přiznání velkého vlivu médií na druhé straně to, že ve skutečném, každodenním životě nejsme my křesťané vůbec vidět? Anebo se předvádíme také tak nedůvěryhodně?

A klíčová otázka: Co zítra udělá každý z nás proto, aby to bylo jinak?

Poslední věc: Nestály by tyto skutečnosti za diskusi např. v našem společenství?

Podrobnější údaje lze nalézt např. na

http://medialib.kam.cz/download/ruzne/zprava_vyzkumu_buh_ano_cirkev_ne.pdf

-jm-

PRAVIDELNÉ AKCE V PASTORAČNÍM CENTRU sv.TOMÁŠE V DOBŘÍŠI
probíhají v adventu podle programu uveřejněného v říjnovém čísle Tomáše

Naše lumpiska

Když se to narodilo, bylo to takové malé nic, do kočárku se to vešlo a dokonce to v něm vydrželo celou mši. Jenže jak to nic rostlo, byl okolní svět čím dál tím zajímavější, že zůstat v kočárku by byl snad i hřích.

Postupně se z našeho malého nic klubal pěkný lumpík. A časem se narodilo druhé malé nic a lumpík z něj rostl úplně stejný. A přesvědčit naše lumpiska, že během mše by nemuseli ukazovat všechny lumpárny, co umí, to byla a je docela fuška.

Jedno však fungovalo dokonale. Věta "Děti pojdte dopředu" způsobila, že naši kluci všeho nechali a mazali dopředu k oltáři. Pak samozřejmě taky věděli, kdy se nosí obrázky. Už moc dobře vnímali, kdy se mohou zapojit. Mše nebyla divadlo, ale bylo to něco, čeho se mohou aktivně účastnit, něco, kde mají svoje místo.

O prázdninách, když byl dětský program v kostele omezen, nastalo zmatení. Vždyť tady byl můj kousek mše a najednou není, dávali nám kluci jasně najevo. A když se znovu rozeběhlo nošení obrázků, byla u nás nedělní modlitba všeříkající: „Pane Bože, děkuji Ti, že jsem dneska mohl dát panu faráři obrázek.“

Jako maminka si uvědomuju, jak moc si přeju, aby jednou i naši kluci našli svou cestu ke Kristu. Věřím a doufám, že to, že jsou od mala zvyklí se mše aktivně účastnit, jim může jednou v jejich hledání pomoci. Vždyť kam byste se rádi vraceli vy? Tam, kde vás jen okřikovali a nic jste nesměli, nebo tam, kde víte, že jste něco mohli, že kousek toho patřil i vám?

Věřím, že i nadále bude slavení eucharistie v našem kostele chvílí, kde děti budou „něco moct“. A za to, že u nás to tak dosud mohlo být, bych ráda poděkovala všem účastníkům. A věřte, že i když to tak ne vždy vypadá a ne vždy se daří, my rodiče se snažíme, aby ta naše lumpiska rušila co nejméně.

Klára Sochorová

matu, jak nejlépe bránit lidi jemu od Boha svěřené, nakonec vybere jako zbraň meč namísto modlitby.

Kromě duchovního programu jsme si taky našli čas na přírodu a na hry, a celkově jsme si to dost užili. Děkuje otci Petrovi za čas, který si na nás našel, a panu faráři z Mníšku za přátelské přijetí a hostění na jeho faře.

Anna Koutská

Korespondenční rozhovor 2

Na otázky Vladimíra Šafáře odpovídá P. Petr Blecha OCD

Jaké bylo Tvé dětství, otče Petře?

Mým rodištěm je Zlín. Přišel jsem na svět jako poslední ze tří dětí v r. 1964. Mám starší sestru a bratra. Na své dětství vzpomínám velmi rád. Přestože šlo o období poznamenané nastupující normalizací, dodnes chovám nemalou úctu a vděčnost vůči skvělým, moudrým a odvážným lidem, kteří mne obklopovali, a kteří mi umožnili dobře rozlišovat životní hodnoty dávající životu skutečnou hloubku a smysluplný směr. Skauting, vztah k přírodě a kvalitní práce s mládeží, organizovaná salesiány, můj pohled na život bezpochyby silně utvářely. Krátce před maturitou jsem dospěl k rozhodnutí stát se členem kongregace salesiánů Dona Boska. Kněžské působení a možnost hledat společně s druhými to „jediné podstatné“, bylo do jisté míry přirozeným vyústěním mých předchozích zkušeností.

Jaké momenty byly rozhodující pro Tvé životní rozhodnutí?

Vražda tajně vysvěceného biskupa Přemysla Coufala, kterou provedla StB, stejně jako dodnes neobjasněná smrt studenta Pavla Švandy, jehož tělo bylo nalezeno na dně Macochy, a osobní setkání s Janem Pavlem II. v Římě, to byly události, na jejichž pozadí jsem přemýšlel o svém vlastním životě a jeho dalším směřování. V roce 1984 jsem byl přijat na teologickou fakultu v Litoměřicích a v červnu 1989 jsem zde ukončil svá studia.

Kde jsi po vysvěcení působil?

Po kněžském svěcení jsem nastoupil do pastorační služby v Olomoucké arcidiecézi. Na mém prvním působišti v Holešově mne zastihla změna politických poměrů. Odtud jsem v únoru následujícího roku odešel na čtyři roky do Šumperka jako člen salesiánské komunity, které byla tato farnost a široké okolí svěřeno. Další čtyři léta jsem působil v Prostějově. Dostí široký a značně pestrý záběr pastoračních aktivit mi umožňoval stále znovu promýšlet smysl, podobu a obsah mé kněžské služby. S narůstajícím časem a přibývajícím léty mi byla stále více zřejmá potřeba osobnějšího a intimnějšího vztahu s Bohem. Potřeba propojovat a nikoliv rozdělovat vnější aktivitu s životem modlitby. Veden těmito motivy jsem v r. 1998 požádal o vstup mezi bosé karmelitány, pokračovatele reformy, kterou uskutečnila v 16. století ve Španělsku sv. Terezie z Ávilu společně se sv. Janem od Kříže s úmyslem propojit hluboký vztah k Bohu s aktivní činností ve prospěch druhých. Deset let, kromě asi 1,5letého pobytu v Itálii, jsem prožil v klášteře bosých karmelitánů ve Slaném. Poslední tři roky jsem pobýval v karmelitánské komunitě v Praze při kostele P. Marie Vítězné. V srpnu tohoto roku mi můj řeholní představený umožnil svým souhlasem působení v diecézní službě.

Jak se dnes díváš na své životní směřování?

Občas jsem dotázán, zdali se necítím sám, zdali nelituji, že nemám rodinu, děti atp. Nevím o nikom, kdo by se tu a tam necítil sám! Myslím, že zkušenost samoty k životu patří, bez ohledu na to, jestli člověk žije v manželství či nikoliv. Samota se může stát místem autentického, neříkám že vždy příjemného, setkání se sebou samým. V polovině života zaznívají dosti podstatné otázky jako např. „Komu a proč věřím? Jak souvisí důvěra, víra a důvěrnost s věrností? Do čeho a proč vkládám svou energii, úsilí? Jak pravdivě propojovat a nikoliv rozdělovat emoce, myšlení a jednání“ atp. Jde o cestu postupného růstu, na níž je možné se učit rozpoznávat a zakoušet to „jediné podstatné“. Jsem rád, že po této cestě mohu jít a nelituji ničeho, čím jsem až do dnešního dne prošel. Na otevřené, pravdivé vztahy a ochotu ke vzájemné spolupráci se těším. Jak jsem si i za krátký čas na Dobříši a v okolních farnostech povšiml, nic z toho zde nechybí.

ŠF

Je Bůh optimista nebo pesimista?

V protilehlých výklencích v průjezdu dobříšského zámku stojí dvě asi umělecká díla z šedé litiny. Obě vypadají jako slepičí vejce v nadživotní velikosti s lidským okem asi v polovině výšky. Jedno z nich má oko otevřené a je z malé části zahalené. Druhé je více zahalené a oko je zavřené.

Někteří všímaví návštěvníci obě vejce zpozorují a ptají se po autorovi a názvu. Pokud se zeptají mne, příznám, že mi autor a název jeho díla není znám. Jsem však ochoten posloužit vlastním výkladem. Malé děti vedu k tomu, aby samy uhodly, že to s okem otevřeným asi představuje den a s okem zavřeným má být noc.

Dospělých se zeptám, co podle nich může představovat vejce. Většinou odpovídají, že budoucnost nebo naděje. Potom se většinou shodneme na názoru, že ta díla mohou znamenat optimizmus a pesimizmus.

Dle mého je Bůh optimista. Přece ví, jaké schopnosti člověku dal, a co všechno pro to, aby se člověk snažil stále s důvěrou k němu vzhlížet, udělal. - Co myslíte, které vejce se více blíží vaší představě Boha?

ŠF

Pravidelné bohoslužby a pastorační probíhají v termínech uveřejněných v zářijovém čísle Tomáše s těmito změnami:

- *Každé první úterý v měsíci ve 20:00 h bude večerní adorace v Pastoračním centru sv. Tomáše.
- *Každé třetí úterý v měsíci ve 21:00 h bude slavení eucharistie v kostele Nejsv. Trojice v Dobříši.
- *Páteční eucharistie je v PCSvT.

Stručné zprávy z Pastorační rady (15.11.2011)

- Na programu PR byla především příprava vánočních akcí a bohoslužeb. Nově letos přibude „živý betlém“, a to na svátek sv. Štěpána při zpívání koled.

- Tématem dalšího bodu byla nízká účast na slavení eucharistie ve všední dny. Při diskusi na toto téma byly vysloveny různé názory: účast na nedělní mši je vnímána jako dostačující, slavení se obvykle přesouvá na nedělní eucharistii, vědomí důležitosti slavnosti nezakořenilo, je problém rozvrhu pracovního dne – hodně lidí dojíždí za prací do Prahy a vrací se pozdě, večer jsou nepříznivé podmínky pro starší lidi atd. - Podobný problém je i s adorací první pátek v měsíci: i zde je účast velmi slabá. Závěry:

- Kněží v nedělních oznámeních více zdůrazní význam slavnosti, vysvětlí a přiblíží význam liturgických svátků.
- Pastorační program bude více zaměřen na to podstatné, z čeho společenství vyrůstá, o co se opírá. Budeme hledat způsob, jak do přípravy programů více zapojit farníky.
- Každé první úterý v měsíci bude v PCSvT od 20:00 do 21:00 h adorační večer, který začne P. Karel úvodním formačním slovem o tom, jak vnímat Eucharistii a adoraci, zazní texty Písma a zpěvy Taizé.

- Co může farnost nabídnout lidem, kteří nechají pokřtít své dítě nebo uzavřou církevní sňatek, ale do kostela pravidelně nechodí, aby pocítili přijetí do společenství? Co pro ně mohou udělat ti, kteří jsou v manželských společenstvích již zakotveni? - Odpověď budou hledat právě manželská společenství.

J.Svobodová

KALENDÁŘ AKCÍ - ADVENT 2011

26.11.	So	9:00	Výlet do Prahy - seminář a katedrála
27.11.	Ne	17:00	PCSVT – Setkání „Odpadlíků“
28.11.	Po	15:00	PCSVT – Advent. setkání s pomáhajícími ve farnosti
30.11.	St	6:30	DOBŘÍŠ KOSTEL – Slavení eucharistie s rorátními zpěvy (nebude večerní mše)
1.12.	Čt	15:00	PCSVT – Bohoslužba slova pro děti
3.12.	So	9:30	DOBŘÍŠ KOSTEL – Předvánoční úklid kostela – brigáda
6.12.	Út	20:00	PCSVT – Adorační večer
7.12.	St	6:30	DOBŘÍŠ KOSTEL – Slavení eucharistie s rorátními zpěvy (nebude večerní eucharistie)
8.12.	Čt		Slavnost Panny Marie počaté bez prvotního hříchu
		8:30	DOMOV SENIORŮ – Slavení eucharistie
		18:00	DOBŘÍŠ KOSTEL – Slavení eucharistie
10.12.	So		Vánoční výprava skautů
11.12.	Ne	18:00	PCSVT – Adventní koncert „Staročeské roráty“ - Dobříšský chrámový sbor
12.12.	Po	17:00	PCSVT – Zpovědní odpoledne (příležitost ke svátosti smíření až do večerních hodin)
14.12.	St	6:30	DOBŘÍŠ KOSTEL – Slavení eucharistie s rorátními zpěvy
		18:00	EVANG. KOSTEL – Ekumenická bohoslužba
18.12.	Ne	15:00	PCSVT – Setkání manželů I
		16:00	DLE DOMLUVY – Setkání manželů II
20.12.	Út	21:00	DOBŘÍŠ KOSTEL – Slavení eucharistie
21.12.	St	6:30	DOBŘÍŠ KOSTEL – Slavení eucharistie s rorátními zpěvy (nebude večerní eucharistie)
23.12.	Pá	14:30	DOBŘÍŠ KOSTEL – Skauti předají světlo z Betléma
		15:00-17:30	PCSVT – Možnost vyzvednout si betlémské světlo
24.12.	So	14:30	DOBŘÍŠ KOSTEL – Štědrovečerní bohoslužba pro děti
26.12.	Po	16:00	PCSVT – „Půjdeme spolu do Betléma“ - koledy u živých jesliček

Detailní program pastorační a akcí ve vánočním období bude uveřejněn v čas v dalším čísle Tomáše.

